

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

indtægt lægges til mandens, således at den kommer til at fungere som hans indtægt.

Det foreliggende tilfælde drejer sig om en 60-årig mand, der er invalid og har fået sin afsked med pension. Hustruen er over 65 år, altså over den alder, hvor tvangsopsparing kan pålægges en mand, gift eller ugift, og en enlig kvinde. Denne hustru har en forretning, som hun personlig driver, og som giver hende en langt større indtægt end mandens pension. Nu kommer ægteparrets samlede indtægt ind under tvangsopsparingen, fordi manden opfylder aldersbetingelserne, og hustruen får ikke, som det ellers er reglen, pengene tilbage, når hun bliver 70 år, hun må smukt vente, til hun bliver 74. Hvis det havde været manden, der var over 65, medens hustruen var under 65, havde ægtefællerne ikke skullet tvangsopspare af deres indtægter. Det illustrerer, hvilke urimeligheder man kan komme ud for efter den gældende ordning.

Der må findes en udvej, så sådanne irrationelle konsekvenser af anvendelsen af sambeskatningsprincippet kan undgås, så at ikke to ægtepar, der er økonomisk ganske ligestillede, og hvor både mand og hustru har en indtægt, stilles ganske forskelligt, og jeg skal anmode finansministeren om at søge at finde en udvej.

Jeg tror, det var på tide, at man gik alvorligt i gang med problemet sambeskatning af ægtefæller. Ganske ligetil, ved jeg vel, er det ikke at løse, navnlig fordi der findes så mange hustruer, som hjælper med i mandens eller lad mig sige i ægtefællernes fælles bedrift, men derfor kan man jo ikke lade det gå, som det går.

Skattekommissionen har ikke foretaget nogen dyberegående undersøgelse af dette spørgsmål. Kvinder fandtes ikke i denne kommission, 29 mænd, 0 kvinder, måske end ikke mænd, hvis hustru havde selv-erhverv. Men hvad end årsagen er, har skattekommissionen ikke ment, at det var et problem, der krævede en særlig grundig behandling; der er kun afset nogle få sider til dette spørgsmål. Antagelig har man været bange for at arbejde med tanken om en ophævelse af sambeskatningen, fordi det ville betyde en revolution i den hidtil gældende praksis. Det er også mit indtryk, at de regler i skattekommissionens betænkning, som er foreslået til delvis lempelse af de gældende regler, først er kommet til verden efter pres fra kvindeorganisationerne. Selvom visse forbedringer er foreslået i denne betænkning, er de ikke til-

strækkelige. Der er i kvindekrede utilfredshed med den måde, hvorpå skattekommissionen har affærdiget spørgsmålet om en dyberegående undersøgelse af, om der burde indføres ændrede bestemmelser med hensyn til beskatning af ægtefæller, idet skattekommissionen nærmest blot optræder som advokat for sambeskatningsprincippet.

Jeg er vidende om, at Danske Kvinders Nationalraad og Dansk Kvindesamfund har henvendt sig til finansministeren med anmodning om en virkelig undersøgelse af spørgsmålet, herunder også tilvejebringelse af fornødent statistisk materiale. Disse organisationer har peget på den grundige svenske undersøgelse vedrørende dette område, som er foretaget af en kommission, der til eneste opgave havde at afgive indstilling om beskatning af ægtefæller. Rigsdagen, og finansministeren for den sags skyld også, vil være dårligt hjulpet, når den om forhåbentlig ikke altfor længe skal tage stilling til, hvorvidt sambeskatning eller særbeskatning af ægtefæller eller en kombination af begge dele skal praktiseres, hvis man ikke har andet grundlag end skattekommissionens behandling at bygge på.

Jeg skal nævne et eksempel på, hvorledes skattekommissionens argumentation halter — jeg beder om tilladelse til et citat. Kommissionen skriver i sin første betænkning, afsnit IV, side 67:

„Denne store gruppe“

— hermed er ment den gruppe, hvor hustruen præsterer en betydelig arbejdsindsats indenfor ægtefællernes erhvervsvirksomhed —

„tilligemed“

— læg mærke til dette ord „tilligemed“ —

„den endnu større gruppe af ægteskaber, hvor hele den synlige og beskatbare indkomst indtjenes af manden alene, vil til trods for den udvikling i retning af kvindernes større deltagelse i erhvervslivet, der foregår, utvivlsomt i et landbrugsland som Danmark lang tid fremover udgøre den overvejende del af samtlige ægteskaber, og i alle disse tilfælde synes sambeskatningen at være den eneste teknisk fremkommelige vej.“

Herefter mener skattekommissionen, at særbeskatning af ægtefæller ikke kan gennemføres, bl. a. af hensyn til de hustruer, der udelukkende udfører hjemmets arbejde. Det forstår jeg ikke. I sådanne ægteskaber, hvor hustruens værdiskabende arbejde skattemæssigt vurderes til nul, fordi det ikke giver sig synligt udtryk i pengeindtægt, er det hip som hap, om der er særbeskatning eller sambeskatning, for i begge tilfælde